

Žila byla jednou jedna holčička, a ta se jmenovala Lojzička. Lojzička byla moc hezká holčička, ale pořád se jí něco nelíbilo. Když bylo léto, chtěla, aby byla zima. Když byla zima, chtěla, aby bylo léto. Když šli na procházku, zůstala by radši doma. Když si hrála doma, šla by raději ven. Když měla šatičky, radši by běhala venku v kraťasech. Když měla učesaný culík, líbily by se jí více dva copánky. Její maminka už z ní byla občas nešťastná a nevěděla si s ní rady.

Jednoho dne byla Lojzička se školní družinou na procházce v lese a zrovna přemítala, že by si radši hrála v parku. V ruce držela papírek od sušenky, kterou dostali k svačině (a zrovna dneska měla Lojzička větší chuť na jablíčko). Nikde nebyl koš, a tak papírek zahodila v lese za strom. Honem popoběhla kousek dál, aby si toho náhodou nevšimla paní učitelka. Kdybychom šli na procházku do parku, tam by byl jistě koš, tak co, beztak za to může paní učitelka, pomyslela si Lojzička.

Jak popoběhla, zakopla o kořen stromu, že málem spadla. Pitomý kořen, pomyslela si Lojzička, a ve zlosti kopl do prašivky. Kdyby to byl aspoň hříbek, to by dala větší pozor, zato takhle se jí alespoň trochu ulevilo. Za chvíli už je svolávala paní učitelka, že půjdou zpátky do družiny. Lojzičku zařadila jako první, a zrovna chtěla jít Lojzička jako poslední. Začala se loudat, až skutečně zůstala úplně vzadu. Loudala se, tu sebrala klacík a zlomila ho vejpůl, tu sebrala kámen a zahodila ho do lesa, tam zas utrhla kvítek kopretiny. Na kraji lesa si Lojzička všimla, že se v trávě něco hýbe. Sklonila se, sebrala kámen a hodila ho tím směrem.

„Jauvejs!“ ozval se bolestný výkřik z trávy. Lojzička se udiveně sklonila a v trávě uviděla ošklivého skřítko. Už už hledala další kámen, aby ho po skřítkovi hodila a tak ho zahнала, protože se ho bála, ale skřítek ji zarazil.

„Lojzičko, počkej. Jsem možná ošklivý, ale kámen by mi mohl ublížit. Když mi neublížíš, dám ti kouzelný šátek. Když zavřeš oči a přikryješ si je tím šátkem, splní ti jedno přání. Ale pamatuj, jenom jedno.“

Lojzička na nic nečekala, sebrala šátek a utíkala honem za ostatními dětmi z družiny. Šátek si schovala do kapsy a nikomu o něm neřekla. Nejprve si musí rozmyslet, jaké přání si bude přát.

Když Lojzička přišla domů, maminka jí poslala dělat úkoly. Lojzička by si raději hrála. Tiskla v kapse šátek a říkala si, že by si vlastně mohla přát, aby se úkoly udělaly samy. Jenže zítra by se už úkolům nevyhnula, protože přání měla jenom jedno. Budu si přát něco lepšího, pomyslela si, a bez odmlouvání šla napsat úkoly. Když udělala úkoly, volala ji maminka k večeři. Na stole ji čekal talíř s jahodovými knedlíky, ale Lojzička by si raději dala knedlíky bramborové a se zelím. Zase stiskla šátek v kapse, ale zase si řekla, že by si mohla přát něco lepšího. Maminka už se začínala divit, co se to s Lojzičkou děje, když si na nic nestěžuje a neodmlouvá.

A s Lojzičkou to tak pokračovalo i dál: neodmlouvala mamince, ani paní učitelce v družině, když s nimi zase vyrazila do lesa. Nestěžovala si na to, co měla k svačině, ani na to, kam se šlo na procházku. V lese nehudrovala, že není blízko koš, a nehudrovala ani, když nenašla žádný hříbek a jenom samé holubinky. Lojzička si už nepřála, aby všechny stromy zmizely, když o kořen jednoho stromu zakopla a spadla. Při pádu se Lojzička vytrousil z kapsy i kouzelný šátek. Lojzička si toho nevšimla, protože už nesahala každou chvíli do kapsy zkontrolovat ho. Lojzička už totiž neměla každou chvíli jiné přání. Z Lojzičky se stala hodná, laskavá a slušná holčička.